

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: Kaufland Česká republika v.o.s., IČO: 25110161,
se sídlem Praha 6, Bělohorská 2428/203

proti
žalovanému: Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední
inspektorát
se sídlem Brno, Květná 15

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2017, č. j. SZPI/AO163-22/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze, ze dne 25. 7. 2017, č. j. SZPI/AO163-18/2017. Uvedeným rozhodnutím bylo shledáno, že žalobce porušil povinnost stanovenou v čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení č. 178/2002“), neboť na základě odběru vzorků a provedení destruktivního senzorického hodnocení v provozovně žalobce na adrese Praha, Voctářova 2401/8, dne 12. 9. 2016 bylo zjištěno, že žalobce uváděl na trh rýži Neo long riso, 500 g (5x100 g), 14,90 Kč/ks, prodávající žalobce, baleno v Polsku, která byla nevhodná pro lidskou spotřebu z důvodu kontaminace – přítomnost škůdce – lesák skladištní – v potravině (hodnocené potraviny obsahovaly živé a mrtvé škůdce v různých vývojových stádiích). Jednalo se o:

- rýži Neo long riso, 500 g (5x100 g), 14,90 Kč/ks, DMT 8/2017, celkem uváděno na trh 58 ks,
- rýži Neo long riso, 500 g (5x100 g), 14,90 Kč/ks, DMT 5/2017, celkem uváděno na trh 8 ks,
- rýži Neo long riso, 500 g (5x100 g), 14,90 Kč/ks, DMT 7/2017, celkem uváděno na trh 20 ks,
- rýži Neo long riso, 500 g (5x100 g), 14,90 Kč/ks, DMT 9/2017, celkem uváděno na trh 9 ks,
- rýži Neo long riso, 500 g (5x100 g), 14,90 Kč/ks, DMT 11/2017, celkem uváděno na trh 19 ks,
- rýži Neo long riso, 500 g (5x100 g), 14,90 Kč/ks, DMT 1/2018, celkem uváděno na trh 38 ks,

V době kontroly v provozovně Praha, Voctářova 2401/8, bylo uváděno na trh celkem 152 ks, 76 kg, nevyhovující potraviny.

Tím, že žalobce ke dni kontroly 12. 9. 2016 ze své provozovny Praha, Voctářova 2401/8, uváděl na trh nevyhovující potraviny, která nesplňovala požadavek na potraviny vhodné k lidské spotřebě podle čl. 14 odst. 5 nařízení č. 178/2002, nesplnil povinnost uloženou v čl. 14 odst. 1 nařízení č. 178/2002. Tímto jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“). Za to byla žalobci uložena pokuta podle § 17f písm. d) zákona č. 110/1997 Sb. ve výši 500 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je věcně a právně nesprávné, když jím bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, aniž proto byly splněny podmínky, dále je v rozporu se zásadou předvídatelnosti správních rozhodnutí a v rozporu se zásadou spravedlnosti, se skutečným stavem věci, nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné. Žalobce měl rovněž za to, že uložená pokuta je zcela zjevně nepřiměřená.
3. Uvedl, že přestože žalovaný přisvědčil námitce žalobce, podle které nelze rozlišovat mezi kontrolou na podnět a kontrolou ex offio, a vypustil tuto úvahu z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nikterak se vypuštění předmětné úvahy neodrazilo ve výši pokuty, a to přestože tato úvaha měla vliv na výši pokuty. Žalobce tak měl za to, že

z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné v části, týkající se výše uložené pokuty. Dle žalobce pokud žalovaný považoval předmětnou úvahu prvostupňového rozhodnutí za nesprávnou, musela být žalovaným pokuta snížena.

4. Žalobce se neztotožnil s úvahou žalovaného, že v neprospěch žalobce je možné hodnotit skutečnost, že nevyhovující potraviny byly uváděny na trh formou prodeje a nabízení k prodeji. Žalobce jako provozovatel maloobchodu nabízí spotřebiteli k přímému prodeji potraviny vždy, neboť zásoby potravin na jednotlivých prodejnách jsou minimální. Provozovny žalobce jsou denně zásobovány z centrálních skladů a veškeré zásoby na prodejnách jsou určeny k přímému prodeji spotřebiteli. Jako provozovatel maloobchodu nabízí žalobce potraviny k přímému prodeji spotřebitelům vždy, neboť není pouze skladovatelem potravin, ale provozovatelem maloobchodního potravinového řetězce. Přímý prodej je tak dle žalobce součástí definice provozovatele potravinářského podniku. Není tak v souladu se zásadami správního trestání, že nabídka potravin spotřebitelům na prodejní ploše je přičítána k jeho tíži jako přitěžující okolnost.
5. Dále žalobce s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 245/2002-69, namítal, že v jeho prospěch měla být hodnocena skutečnost, že nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek spočívající v poškození zdraví spotřebitele.
6. Žalobce měl za to, že byl zkrácen na svých právech, když si správní orgány vybírají pouze ty skutečnosti, které lze žalobci přičítat k tíži. Dle žalobce se správní orgány odchýlily při hodnocení zákonných hledisek od setrvalé judikatury, podle které je *„řádne odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodnutí veden. Zohledněním všech hledisek, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu“*. Z judikatury rovněž vyplývá, že *„jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84).
7. Tvrdil, že je mu přičítáno k tíži, že využil práva odvolat se, když žalobce vypouští ty úvahy prvoinstančního orgánu, které byly posouzeny v jeho prospěch.
8. Namítal, že se žalovaný nezabýval řádně a odpovědně odvolacími námitkami a neodstranil vady prvoinstančního rozhodnutí, a tak porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení a odňal žalobci právo na řádné projednání věci.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. Žalovaný předně poukázal na § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, z něhož vyplývá povinnost žalobce přesně specifikovat žalobní body a to tak, aby z nich bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Podle žalovaného je u obecných námitek obsažených v úvodní části žaloby sporné, zda byl citovaný požadavek na specifikaci žalobních bodů naplněn.
11. Námitku nezákonnosti, nesprávnosti, nepřezkoumatelnosti a nepřiměřené výše pokuty uplatnil žalobce již ve svém odvolání. S touto námitkou se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 6 a násl.).

12. Některé obecně formulované námitky žalobce specifikuje v bodech IV. a V. žaloby. K obsahu bodu IV. žaloby žalovaný souhrnně konstatuje, že se jedná o tvrzení, která byla již obsahem odvolání žalobce ve věci. Bylo proto na žalovaném, aby se s nimi náležitě vypořádal v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, což žalovaný také učinil.
13. Pokud se nyní jedná výslovně o obsah rozhodnutí o odvolání, lze podle žalovaného konstatovat, že toto rozhodnutí splňuje zákonné náležitosti (§ 68 správního řádu), když obsahuje řádný výrok, odůvodnění i poučení. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami a posoudil soulad napadeného prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy. Uložená pokuta byla v prvoinstančním rozhodnutí řádně odůvodněna v souladu s § 37 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), s tím, že u jednotlivých hodnocených skutečností nechybělo hodnocení, zda jsou přičítány ve prospěch nebo neprospěch žalobce. Na základě provedeného hodnocení, které nikterak nevybočovalo z mezí běžné logiky, byla závažnost protiprávního jednání žalobce posouzena jako střední a tato míra závažnosti našla svůj odraz ve výši sankce, která byla žalobci v daném řízení uložena. Žalovaný jednotlivé úvahy správního orgánu I. stupně přezkoumal, přičemž v těchto úvahách provedl drobné korekce, a to v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 – 39), podle níž správní řízení tvoří jeden celek do vydání pravomocného rozhodnutí a případné nedostatky prvostupňového řízení i rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím, zejména pak za předpokladu, že ke změnám dochází za naprosto stejného důkazního a právního stavu věci, jako tomu bylo v daném případě. Žalovaný došel k závěru, že uložená pokuta ve výši 500 000 Kč je přiměřená prokázanému porušení právní povinnosti a v praxi prvostupňového orgánu jako orgánu dozoru za protiprávní jednání podobného charakteru obvyklá. Žalovaný tudíž v tomto směru shledal rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v souladu se zásadou předvídatelnosti rozhodování.
14. Uvedl, že v rámci přezkumu postupu správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že spolu úzce souvisejí úvahy správního orgánu I. stupně, kterými bylo v neprospěch žalobce posouzeno v rámci úvahy o povaze a závažnosti protiprávního jednání to, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno konkrétní poškození oprávněných zájmů spotřebitele v rovině ekonomické, a v rámci posouzení přitěžujících okolností to, že kontrola provozovny byla uskutečněna na základě podnětu spotřebitele. Žalovaný usoudil, že de facto je k tíži žalobce přičtena dvakrát jedna a tatáž skutečnost, proto předmětnou úvahu v rámci hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností z rozhodnutí vypustil. Žalovanému nebylo zřejmé, z čeho žalobce usoudil, že by právě tato skutečnost měla mít nejvýznamnější úlohu při úvaze o výši správního trestu.
15. Hodnocení prodeje potravin, příp. jejího nabízení k prodeji, jako podstatně závažnější formy uvedení potravin na trh než v případě držení, skladování bez přítomnosti spotřebitele, nebo přepravy je dle žalovaného v souladu s konstantní judikaturou správních soudů (např. rozsudek KS v Českých Budějovicích ze dne 24. 6. 2015, č. j. 10 A 143/2014-31, či rozsudek KS v Ostravě ze dne 26. 9. 2017, č. j. 65 Ad 6/2016-63).
16. Dále sdělil, že právní předpisy nestanovují závazně katalog konkrétních skutečností, která by správní orgány měly povinnost hodnotit při řešení protiprávního jednání. Mezi takové skutečnosti nepatří povinně ani to, že nebylo zjištěno poškození zdraví konkrétních spotřebitelů. Jedná se o diskreční právo správního orgánu, jaké skutečnosti bude hodnotit, aby dostal povinnosti dostatečně a srozumitelně odůvodnit uložení pokuty. Každé

jednotlivé řízení má svá specifika, rozhodná pro správné určení druhu a výměry trestu. Není proto rozhodující, že v kauze, v níž byl vydán rozsudek č. j. 29 Ca 245/2002-69, byla právě tato okolnost přičítána ve prospěch účastníka řízení. Nyní řešenému případu by taková úvaha ovšem nebyla přílehavá, když nebylo možné reálné následky pro lidské zdraví jednoznačně došetřit.

17. Dle žalovaného není pravdou, že by si správní orgány v právě posuzované věci vybraly pouze skutečnosti, které lze žalobci přičíst k tíži. Správní orgán I. stupně ve svých úvahách posoudil ve prospěch žalobce, že nebyl výrobcem předmětné nevyhovující potraviny, a dále to, že již od doby zjištění výše uvedených nedostatků spolupracoval se správním orgánem na jejich odstranění. Žalovaný nicméně v rámci přezkumu prvoinstančního rozhodnutí dospěl k závěru, že není na místě shora uvedené úvahy v jejich celém znění v rozhodnutí ponechat, tudíž první úvahu vypustil, druhou pak částečně korigoval (přičemž tento svůj postup řádně odůvodnil, viz bod Ad 5. napadeného rozhodnutí).
18. Domněnka žalobce, že je mu de facto přičítáno k tíži, že využil práva na odvolání, není dle žalobce opodstatněná. Žalovaný drobné korekce v napadeném rozhodnutí provedl v souladu s principem správního řízení jako jednoho celku, postavení žalobce se nijak nezhoršilo. Úprav totiž v daném případě doznaly jak úvahy o polehčujících, tak i přitěžujících okolnostech. Vypuštění úvah jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce nemělo na hodnocení závažnosti protiprávního jednání v důsledku vliv. Stejně tak se provedené úpravy nepromítly do výše uložené pokuty.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
20. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
21. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle čl. 3 odst. 8 nařízení č. 178/2002 pro účely tohoto nařízení se rozumí uváděním na trh držení potravin nebo krmiv za účelem prodeje, včetně nabízení k prodeji nebo jakékoli jiné formy převodu, zdarma nebo za úplatu, jakož i prodej, distribuce a další formy převodu jako takové.
 - Podle čl. 14 odst. 1 nařízení č. 178/2002 potravina nesmí být uvedena na trh, není-li bezpečná.
 - Podle čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení č. 178/2002 potravina se nepovažuje za bezpečnou, je-li považována za nevhodnou k lidské spotřebě.
 - Podle čl. 14 odst. 5 nařízení č. 178/2002 při rozhodování o tom, zda potravina není vhodná k lidské spotřebě, se bere v úvahu skutečnost, zda není potravina s ohledem na své zamýšlené použití nepřijatelná pro lidskou spotřebu z důvodu kontaminace cizorodými nebo jinými látkami nebo z důvodu hniloby, kažení nebo rozkladu.
 - Podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb. provozovatel potravinářského podniku se dále dopustí přestupku tím, že nedodrží požadavky na bezpečnost potravin

podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny.

- Podle § 17f písm. d) zákona č. 110/1997 Sb. za přestupek lze uložit pokutu do 50 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle § 17 odst. 1 písm. c), i), p), t) nebo y), § 17 odst. 2 písm. a), b), e) nebo f), § 17b odst. 6 písm. c).

22. Soud o podané žalobě uvažil následovně:

23. Námitku žalobce, podle které měla být uložená pokuta snížena, neboť žalovaný přisvědčil tvrzení žalobce, podle kterého nebylo možno přihlédnout ke skutečnosti, že kontrola byla uskutečněna na podnět spotřebitele, neshledal soud důvodnou. K uvedené námitce z napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný provedl korekci úvahy správního orgánu I. stupně o druhu a výměře trestu. Konkrétně správní orgán I. stupně při úvaze o následcích jednání žalobce podle § 38 přestupkového zákona v neprospěch žalobce přičítal fakt, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno konkrétní poškození oprávněných zájmů spotřebitele v rovině ekonomické, jelikož kontrola byla provedena na podnět spotřebitele. Zároveň správní orgán I. stupně při hodnocení přitěžujících okolností podle § 40 přestupkového zákona vyhodnotil v neprospěch žalobce skutečnost, že kontrola provozovny žalobce byla uskutečněna na základě podnětu spotřebitele, který si nevhodnou potravinu zakoupil. Korekce žalovaného pak spočívala v tom, že žalovaný vypustil z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přitěžující okolnost, spočívající ve skutečnosti, že kontrola byla učiněna na podnět. Příčinou této opravy byl závěr žalovaného, podle kterého byla k tíži žalobce dvakrát přičítána jedna a tatáž skutečnost.
24. Z výše uvedeného vyplývá, že důvodem vypuštění tvrzení o skutečnosti, že kontrola byla provedena na podnět, nebyl závěr žalovaného, že k této skutečnosti nemohlo nebo nemělo být správním orgánem I. stupně přihlédnuto, nýbrž fakt, že k této skutečnosti již jednou přihlédnuto bylo. Podstata korekce žalovaného tak spočívala v tom, že ke skutečnosti, že kontrola byla uskutečněna na podnět spotřebitele, bylo přihlédnuto v rámci úvahy správních orgánů o povaze a závažnosti jednání žalobce, avšak tato skutečnost již nebyla zohledněna v rámci přitěžujících okolností. Za situace, kdy úvaha správního orgánu I. stupně o provedení kontroly z podnětu spotřebitele zůstala součástí úvahy žalovaného o druhu a výměře trestu, není důvod ke snížení uložené pokuty. Z uvedeného důvodu soud neshledal námitku žalobce důvodnou.
25. Soud neshledal oprávněnou námitku, podle které je přímý prodej součástí definice provozovatele potravinářského podniku a není v souladu se zásadami správního trestání, že nabídka potravin spotřebitelům na prodejně je přičítána k jeho tíži jako přitěžující okolnost. K výše uvedené námitce soud předně podotýká, že zásadu zákazu dvojího přičítání je nutno chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti přitěžující nebo polehčující při ukládání sankce. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 11/2011-105 pak *„Zásadu zákazu dvojího přičítání nelze aplikovat na skutkové podstaty správních deliktů, u nichž pojmově nelze rozlišovat určitou minimální (základní, typovou) intenzitu, nezbytnou pro naplnění zákonných znaků dané skutkové podstaty, a zbývající (vyšší, kvalifikovanou) intenzitu, kterou by bylo možno zohlednit jako okolnost přitěžující či polehčující při určení konkrétní výše pokuty“*. V projednávaném případě byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb. ve spojení s čl. 14 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 5 nařízení č. 178/2002. Skutková podstata správního

deliktu podle těchto ustanovení je definována obecně bez návaznosti na určitý způsob, případně formu uvádění potravin na trh. Z uvedeného důvodu je ostatně v čl. 3 odst. 8 nařízení č. 178/2002 vymezeno, co se rozumí pro účely směrnice pod pojmem „uvádění na trh“. Tato obecná formulace vede k tomu, že zákon č. 110/1997 Sb. v § 17 odst. 2 písm. a), případně nařízení č. 178/2002 neobsahuje žádné základní a kvalifikované skutkové podstaty, které by se odlišovaly co do způsobu, případně formy uvádění potravin na trh. S ohledem na závěry, které NSS uvedl v rozsudku ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 11/2011-105 tak zdejší soud dospěl v projednávaném případě k závěru, že zásadu dvojího přičítání nelze v tomto případě vůbec aplikovat.

26. Postup správních orgánů, které nejprve kvalifikovaly jednání žalobce jako správní delikt naplňující znaky skutkové podstaty uvádění na trh nebezpečné potravin podle § 17 odst. 2 písm. a) nařízení č. 110/1997 Sb. ve spojení s čl. 14 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 5 nařízení č. 178/2002 a následně v rámci posouzení povahy a závažnosti správního deliktu ve smyslu § 38 přestupkového zákona, konkrétně pak způsobu spáchání předmětného deliktu, přihlížely mj. k tomu, že nevyhovující potraviny byly uváděny na trh přímo na ploše dotčené prodejny, tedy že došlo ze strany žalobce k přímému nabízení spotřebiteli, nevedl k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.
27. Soud se pak ztotožnil se závěry žalovaného, že při posouzení závažnosti protiprávního jednání je na místě zohlednit způsob, jakými jsou potraviny na trh uváděny, a jak tento způsob dopadá na spotřebitele. Stejně tak soud souhlasí se závěry žalovaného, že hodnocení prodeje, případně nabízení k prodeji je podstatně závažnější forma uvádění potravin na trh, než v případě držení, skladování nebo přepravy. V této souvislosti soud odkazuje na podanou žalobu, ve které sám žalobce připustil, že je mj. skladovatelem, když uvedl, že *„provozovny žalobce jsou denně zásobovány z centrálních skladů“* a že *„není pouze skladovatelem potravin, ale provozovatelem maloobchodního řetězce“*, a tedy předmětný správní delikt lze spáchat i v méně závažnější formě.
28. Rovněž námitku, podle které měly správní orgány hodnotit ve prospěch žalobce skutečnost, že nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek spočívající v poškození zdraví spotřebitele, neshledal soud oprávněnou. K výše uvedené námitce soud poukazuje na skutečnost, že správními orgány nebyl ve správním řízení konkrétní škodlivý následek spočívající v poškození zdraví spotřebitele vůbec zjišťován. Ostatně zjišťování tohoto škodlivého následku nebylo v projednávaném případě ani možné. Správním orgánům, stejně jako žalobci totiž nejsou známi spotřebitelé, kteří si dotčenou nebezpečnou potravinu před kontrolou správního orgánu I. stupně zakoupili. Stejně tak nejsou správním orgánům známi ani spotřebitelé, kteří tuto potravinu skutečně požili. Za situace, kdy není znám okruh spotřebitelů, kteří mohli být vystaveni případným škodlivým následkům, nelze vůbec zjistit, zda došlo k poškození zdraví spotřebitele, či nikoliv. V této souvislosti soud ve shodě s žalovaným považuje za rozhodné pro posouzení věci, pokud jde o následky vytčeného jednání žalobce, možnost ohrožení zdraví spotřebitelů.
29. K námitce, podle které byl žalobce zkrácen na svých právech, když si správní orgány vybírají pouze ty skutečnosti, které lze žalobci přičíst k tíži a že se správní orgány odchýlily od setrvalé judikatury, soud uvádí, že žalobce v podané žalobě neuvedl, žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých dospěl k těmto výtkám. Jinými slovy tyto námitky žalobce jsou obecné, když z nich není patrné, k jakým jiným skutečnostem měly správní orgány přihlížet, respektive v čem konkrétně se správní orgány odchýlily od setrvalé judikatury soudů. Je přitom výlučně věcí žalobce, jakým způsobem své žalobní

body formuluje, neboť je to právě žalobce, kdo se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Za uvedeného stavu věci soudu nezbylo než námitky žalobce přezkoumat obecně tak, jak byly žalobcem uplatněny. Soud v projednávaném případě dospěl k závěru, že správní orgány při odůvodnění výše sankce dostaly svým povinností, vyplývajícím z přestupkového zákona. Konkrétně správní orgány I. stupně se zabýval jednotlivými skutečnostmi významnými pro určení druhu a výměry trestu a zdůvodnil, proč pokutu uloženou v předmětné výši považuje za dostatečnou. Úvahy správního orgánu I. stupně pak korigoval žalovaný (blíže viz str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí).

30. Rovněž v případě námitky, podle které se žalovaný nezabýval řádně a odpovědně odvolacími námitkami žalobce a neodstranil vady prvostupňového rozhodnutí, čímž porušil zásadu dvojinstančnosti, žalobce neuvedl, na základě jakých zjištění dospěl k výše uvedenému tvrzení, respektive jakou konkrétní námitkou se žalovaný nezabýval. I v tomto případě soud tedy přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí obecně, přičemž dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neskýtá tvrzení žalobce podklad. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný námitkami žalobce zabýval, přičemž žalobci sdělil, proč tyto námitky shledal nedůvodnými, případně z jakého důvodu námitce žalobce přisvědčil (viz str. 6 až 12 napadeného rozhodnutí).
31. Skutečnost, že žalovaný zkorigoval (upravil) některé právní úvahy správního orgánu I. stupně, týkající se odůvodnění výše uložené pokuty, nelze považovat za porušení zásady dvojinstančnosti. Správní rozhodnutí vydaná v prvním a druhém stupni tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek.
32. Soud neshledal důvodné ani tvrzení o nepřiměřenosti výše uložené sankce. Předně ani v tomto případě žalobce neuvedl, na základě jakých skutečností a důvodů dospěl k závěru o nepřiměřenosti výše uložené sankce. Odůvodnění výše uložené sankce po korekci provedené žalovaným pak soud považuje za odpovídající. Výše uložené sankce byla stanovena zejména s ohledem na skutečnost, že jednání žalobce bylo hodnoceno jako středně závažné. Žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby, a to ve výši 500 000 Kč. Pokuta představuje toliko 1% maximální výše možné sankce podle § 17f písm. d) zákona č. 110/1997 Sb. Soud tedy přisvědčil tvrzení žalovaného, že s ohledem na preventivní funkci sankce nelze pokutu v uvedené výši považovat za nepřiměřenou.
33. Soud neshledal důvodná rovněž ani tvrzení uvedená v úvodu žaloby, a to že napadené rozhodnutí je nezákonné, respektive věcně a právně nesprávné, je v rozporu se zásadou předvídatelnosti a se zásadou spravedlnosti, se skutečným stavem věci, nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné. Tato obecná tvrzení žalobce v podané žalobě nerozvedl žádnými konkrétními skutečnostmi, respektive neuvedl, na základě jakých skutečností k uvedeným výtkám dospěl. Soud pak při přezkumu napadeného rozhodnutí, včetně správního spisu předloženého žalovaným nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by těmto výtkám žalobce mohl přisvědčit. Napadené rozhodnutí obsahuje výrok, odůvodnění i poučení a má oporu v předloženém spisovém materiálu.
34. Závěrem soud uvádí, že žalobcovy opakované odkazy na jeho odvolání nepovažuje za způsobilý žalobní bod, na základě kterého by měl přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být tedy v podané žalobě uvedeny výslovně. Odkaz na jiné

podání žalobce a uváděnou argumentaci je z hlediska vymezení rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepostačující. Z uvedeného důvodu se soud nezabýval argumenty, které žalobce uváděl v odvolání, ale nikoli již v podané žalobě.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. února 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu